14. 11. 2005

ID: 36900

Vyklizení bytu

Vyklizovací povinnost z bytu užívaného bez právního důvodu lze výjimečně podmínit zajištěním bytové náhrady (i náhradního bytu), a to v případě, že vyklizovaný, který v bytě dlouhodobě bydlí v přesvědčení, že mu svědčí platný titul bydlení, nedostatky tohoto titulu nezpůsobil.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 128/2003, ze dne 3.2.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Ing. P. D., zastoupeného advokátem, proti žalovaným 1) M. Z. a 2) Š. Z., zastoupeným advokátem, o vyklizení bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 15 C 270/2000, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2002, č. j. 11 Co 305/2002-105, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 (dále též jen „soud prvního stupně“) v pořadí druhým rozsudkem ze dne 10. května 2002, č. j. 15 C 270/2000-80, uložil žalovaným povinnost vyklidit a vyklizený předat žalobci do patnácti dnů od zajištění náhradního bytu „byt č. 2, II. kategorie, o velikosti 3+1 s příslušenstvím o výměře 68 m2 obytné plochy a 25 m2 vedlejší plochy (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“) v druhém nadzemním podlaží v domě čp. 376 D. č. 33, P. – M.“ (dále jen „předmětný dům“, resp. „dům“), a rozhodl o nákladech řízení účastníků a o soudním poplatku. V pořadí první rozsudek soudu prvního stupně ze dne 2. listopadu 2001, č. j. 15 C 270/2000-45, jímž bylo žalovaným uloženo předmětný byt vyklidit a vyklizený předat žalobci do jednoho roku od právní moci rozsudku, byl k odvolání všech účastníků řízení zrušen usnesením Městského soudu v Praze (dále též jen „odvolací soud“) ze dne 29. ledna 2002, č. j. 16 Co 453/2001-65, a věc mu byla – se závazným právním názorem odvolacího soudu – vrácena k dalšímu řízení.

K odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem ze dne 30. září 2002, č. j. 11 Co 305/2002-105, v pořadí druhý rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé potvrdil, v nákladovém výroku jej změnil pouze tak, že se žalobci náhrada nákladů řízení nepřiznává, a rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků.

Soudy obou stupňů vzaly z provedených důkazů především za zjištěno, že žalovaný byl zařazen do místního seznamu uchazečů o byt v roce 1976, že následně byla provedena nástavba předmětného domu a v ní vytvořena bytová jednotka (předmětný byt) pro žalovaného, že investorem nástavby byl bývalý MNV P. – M., že nástavba byla realizována v tzv. akci Z, že žalovaný se na nástavbě finančně podílel, že nástavba byla převzata tehdejším uživatelem objektu – OPBH P. – dne 21. března 1979, že nově vytvořená bytová jednotka (předmětný byt) byla pravomocně kolaudována dne 18. března 1981, že ve prospěch žalovaného nebylo vydáno rozhodnutí o přidělení předmětného bytu, že již dne 25. listopadu 1977 uzavřeli OPBH P. a žalovaný dohodu o odevzdání a převzetí bytu, že také žalobce se až do pravomocného skončení řízení ve věci sp. zn. 7 C 237/97 Obvodního soudu pro Prahu 4 nesprávně domníval, že žalovaní jsou nájemci předmětného bytu, a že žalobce žádnou nájemní smlouvu se žalovanými neuzavřel. Dále rovněž zjistily, že žalovaný je vlastníkem domu čp. 1778 na ulici H. v P. – M. (dále jen „dům žalovaného“), že v přízemí domu se nachází pokoj s kuchyňkou a příslušenstvím a v prvním nadzemním podlaží pokoj o rozměrech 12,5 krát 13 m2 s dalším pokojíkem bez příslušenství, že na základě smlouvy o věcném břemeni užívá dům žalovaného k bydlení jeho matka, která bydlí v přízemí domu, že žalobce užívá k bydlení byt ve společném jmění s manželkou o rozloze 46,3 m2, že je vlastníkem předmětného domu, který – spolu s předmětným bytem – přestavuje pro účely bydlení, že žalovaní (se dvěma syny ve věku 30 a 25 let) byt užívají od roku 1977, a že v bytě i přes probíhající rekonstrukční práce stále bydlí. Na základě zjištěného skutkového stavu dospěly soudy obou stupňů k závěru, že žalovaní předmětný byt užívají bez právního důvodu, a proto žalobě na jeho vyklizení vyhověly. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. září 1998, sp. zn. 3 Cdon 51/96, však vyklizovací povinnost žalovaných z bytu – za použití ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v tehdy platném znění (dále jen „obč. zák.“) – podmínily zajištěním náhradního bytu. Odvolací soud vzal přitom v úvahu zejména to, že žalovaní v bytě nepřetržitě bydlí od roku 1977, že až do pravomocného skončení sporu ve věci sp. zn. 7 C 237/97 Obvodního soudu pro Prahu 4 byli v dobré víře, že jim k bytu svědčí právo nájmu, že nedostatek právního důvodu užívání bytu nezpůsobili (způsobil je svým nesprávným postupem bývalý národní výbor), že žalovaní se účastnili

výstavby předmětného bytu jak prací tak také finančním příspěvkem, a že v důsledku obsazenosti bytu matkou žalovaného nemají možnost bydlet v domě žalovaného. V naznačených souvislostech ani nepřehlédl, že nemůže-li pronajímatel, který vypověděl nájem bytu s přivolením soudu, nebo ten, v jehož prospěch byla rozhodnutím soudu stanovena jiným osobám povinnost vyklidit byt, zajistit bytovou náhradu, může požádat o zajištění této náhrady u obce, na jejímž území je byt, který má být vyklizen (§ 1 odst. 1 zákona č. 102/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). To podle názoru odvolacího soudu připadá v úvahu tím spíše, že do uvedené situace se žalovaní dostali výlučně v důsledku nesprávného postupu bývalého národního výboru.

Proti rozsudku odvolacího soudu, pokud jím byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o bytové náhradě pro žalované, podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). V dovolání – s přihlédnutím k jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) – uplatnil dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. b/, odst. 3 o.s.ř. V rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o.s.ř. napadl správnost skutkového zjištění, že „může bydlet v blíže nespecifikovaném bytě“; má zato, že takovéto skutkové zjištění z provedených důkazů nevyplynulo. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. zpochybnil správnost právního závěru, že vyklizovací povinnost žalovaných z bytu lze v daném případě vázat na zajištění náhradního bytu. Uvedl, že „subjektivní stránka žalovaných (jejich „nezavinění“) a nesprávný úřední postup nemohou být důvodem zvláštního zřetele hodným pro přiznání bytové náhrady“; současně je podle jeho názoru nemorální, aby důsledky z toho vyplývající nesl on samotný. Je přesvědčen, že použití „dobrých mravů“ není v daném případě namístě, není-li se žalovanými v žádném občanskoprávním vztahu. Jestliže žalovaní v bytě reálně nebydlí, přes dva a půl roku jsou srozuměni s tím, že užívají byt neoprávněně, a navíc vlastní jinou nemovitost, v níž mohou bydlet, jeví se podmínění vyklizovací povinnosti žalovaných zajištěním náhradního bytu jako nepřiměřeně přísné vůči žalobci; podle žalobce je namístě otázka, zda vyklizení bytu nemělo být spíše vázáno na zajištění náhradního ubytování či na poskytnutí přístřeší. To zejména za situace, kdy žalobce s rodinou žije v nesrovnatelně horších bytových podmínkách a absenci právního titulu k užívání bytu u žalovaných nezpůsobil. V této souvislosti žalobce odkázal na nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 190/94 a judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, podle níž „vázat vyklizení neoprávněně užívaného bytu na bytovou náhradu lze jen výjimečně z důvodů hodných zvláštního zřetele“, přičemž „závěr o výjimečném vyhovění žalobě za předpokladu přiznání náhrady za byt musí být odůvodněn jak závažnými důvody na straně toho, kdo má byt vyklidit, tak na straně toho, kdo se vyklizení domáhá“. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že vázanost vyklizovací povinnosti na zajištění náhradního bytu nemá v posuzovaném případě oporu v žádném právním předpisu a navíc pro to nejsou naplněny ani výjimečné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Navrhl, aby dovolací soud zrušil nejen napadené rozhodnutí odvolacího soudu, nýbrž i rozsudek soudu prvního stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně.

Žalovaní ve vyjádření k dovolání navrhli, aby dovolání bylo odmítnuto, popřípadě zamítnuto, bude-li shledáno přípustným. Mají zato, že vzhledem k rozhodnutí uveřejněnému pod č. 5/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nemůže jít o rozhodnutí zásadně právně významné. Dále uvedli, že ani při místním šetření nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo žalobcovu tvrzení, že byt neužívají; na druhé straně však připustili, že užívání bytu je ztíženo v důsledku odpojení elektrického proudu a vymontování oken z rámů žalobcem. Jinak se ztotožnili se zjištěným skutkovým stavem a také s právním posouzením věci odvolacím soudem.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a odst. 2 o.s.ř.). Přitom dovolání je podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. přípustné proti potvrzujícímu výroku o bytové náhradě, jehož správnost byla dovoláním zpochybněna, neboť zde odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (po změnách, které byly v občanském zákoníku provedeny zákonem č. 509/1991 Sb., je rovněž rozhodování soudů o bytové náhradě rozhodováním ve věci samé – srov. rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1993, pod pořadovým číslem 28). Za této situace se dovolací soud otázkou přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. již nezabýval. Zbývá dodat, že proti výroku, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vyklizovací povinnosti žalovaných z bytu, dovolání evidentně nesměřuje. I když z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu, nebyl dovolací soud oprávněn přezkoumat věcnou správnost tohoto výroku už proto, že nebyl dovoláním napaden. Propojení výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž dovolání přípustné je, s výrokem, který není přípustno zkoumat, se při rozhodnutí o dovolání projevuje toliko v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje právě ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 1493/96, uveřejněný pod č. 87 v sešitě č. 11 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura).

Napadený rozsudek byl proto podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. přezkoumán v jeho potvrzujícím výroku o věci samé, v daném případě ve výroku o bytové náhradě pro žalované. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlédnout k vadám vyjmenovaným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.). Existence zmíněných vad nebyla tvrzena a z obsahu spisu tyto vady zjištěny nebyly.

Podle § 241a odst. 3 o.s.ř. je-li dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o.s.ř. (v projednávané věci je proti napadenému potvrzujícímu výroku o bytové náhradě pro žalované dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.), popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení (§ 238 a § 238a), lze dovolání podat také z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (popřípadě i procesního) práva (srov. Občanský soudní řád, komentář, 5. vydání 2001, nakladatelství C. H. BECK, strana 1003 - 1004).

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že při úvaze o podmíněnosti vyklizovací povinnosti žalovaných z bytu odvolací soud nevyšel ze skutkového zjištění, že žalobce „může bydlet v blíže nespecifikovaném bytě“. Proto v případě zmíněného skutkového zjištění nejde o zjištění, na jehož základě odvolací soud věc posoudil po stránce právní, jinak řečeno o skutkové zjištění, které by bylo významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Nebylo-li takové skutkové zjištění pro odvolací soud právně významné, nelze úspěšně namítat, že skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části. Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. nebyl užit opodstatněně.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k právnímu posouzení věci odvolacím soudem a k obsahové konkretizaci uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. půjde v dovolacím řízení o odpověď na otázku, zda lze vyklizení bytu užívaného bez právního důvodu – prostřednictvím § 3 odst. 1 obč. zák. – (výjimečně) vázat na zajištění bytové náhrady. V případě pozitivní odpovědi na zmíněnou otázku půjde rovněž o posouzení, zda vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu lze v posuzovaném případě vázat vyklizení bytu na zajištění bytové náhrady v podobě náhradního bytu.

Podle § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Přitom dobrými mravy se rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují určitou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96, uveřejněný pod č. 62 v sešitě č. 8 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura).

Soudní praxe se ustálila v názoru, že na základě ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. nelze zamítnout žalobu o vyklizení

nebytových prostor, jestliže smlouva o jejich nájmu je absolutně neplatná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. června 2001, sp. zn. 20 Cdo 1506/99, uveřejněný pod č. 12 v sešitě č. 2 z roku 2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Lze pouze dodat, že neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by uvedené rozhodnutí nebylo využitelné rovněž pro právní vztahy týkající se užívání bytu bez právního důvodu. K obsahově shodnému závěru dospěl Nejvyšší soud České republiky rovněž v rozsudku ze dne 29. srpna 2001, sp. zn. 20 Cdo 1203/99, uveřejněném pod č. 133 v sešitě č. 11 z roku 2001 časopisu Soudní judikatura (nesvědčil-li žalovanému od počátku platný titul k užívání vyklizovaných místností, nelze ani prostřednictvím § 3 odst. 1 obč. zák. zabránit požadavku na jejich vyklizení a žalobu zamítnout); v citovaném rozsudku však také dovodil, že při úvaze o tom, zda vyklizení místností sloužících vyklizované osobě k bydlení má být výjimečně podmíněno zajištěním bytové náhrady, nebo odloženo určením delší lhůty k vyklizení (§ 3 odst. 1 obč. zák.), nelze pominout okolnost, že vyklizovaný, který zde dlouhodobě bydlel v přesvědčení, že mu svědčí platný titul bydlení, nedostatky tohoto titulu nezpůsobil. Přitom se soud musí zabývat i tím, zda lze po žalobci spravedlivě požadovat, aby se ochrana jeho vlastnického práva takto podmínila či odložila. Rovněž v rozsudku ze dne 30. září 1998, sp. zn. 3 Cdon 51/96, uveřejněném pod č. 5 v sešitě č. 1 z roku 2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a pod č. 24 v sešitě č. 3 z roku 1999 časopisu Soudní judikatura, Nejvyšší soud dovodil, že při úvaze o tom, zda vyklizení bytu má být výjimečně vázáno na zajištění bytové náhrady (§ 3 odst. 1 obč. zák.), nelze pominout okolnost, že vyklizovaný, který v bytě dlouhodobě bydlí v přesvědčení, že mu svědčí platný titul bydlení, nedostatky tohoto titulu nezpůsobil. Lze připomenout, že v citovaném rozhodnutí šlo o totožnou situaci jako v projednávané věci, neboť ve prospěch žalované nebylo vydáno rozhodnutí o přidělení bytu a žalovaná v bytě dlouhodobě bydlela v přesvědčení, že jí svědčí platný titul k bydlení. V odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl, že soudní praxe, vycházející z občanského zákoníku, ve znění účinném do 1. 1. 1992, dovodila, že vyklizení po zajištění bytové náhrady nemusí být dáno pouze výslovnou právní úpravou. Lze je dále dovodit nejen z analogické aplikace této pozitivní úpravy, ale může posléze vyplynout i ze situací, kdy žalovanému sice bytová náhrada přímo ani analogicky nesvědčí, ale přesto žalobě o vyklizení bytu lze vyhovět – vzhledem k důvodům hodným zvláštního zřetele – výjimečně (ve smyslu čl. VI. a VII. občanského zákoníku) jen za předpokladu přiznání bytové náhrady (srov. R 39/86). Dále také uvedl, že ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. plní – v rozhodném smyslu – obdobnou funkci, jako v posuzovaných právních vztazích dříve plnily výše označené základní články občanského zákoníku dříve platného. Principy zmíněného judikátu R 39/86 mohou tedy být nadále užitelné. Zbývá pouze dodat, že k uvedenému právnímu závěru se Nejvyšší soud přihlásil také v rozsudku velkého senátu občanskoprávního kolegia ze dne 14. listopadu 2002, sp. zn. 31 Cdo 1096/2000, uveřejněném pod č. 59 v sešitě č. 7-8 z roku 2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Z uvedeného vyplývá, že vyklizovací povinnost z bytu užívaného bez právního důvodu lze výjimečně podmínit zajištěním bytové náhrady (i náhradního bytu), a to v případě, že vyklizovaný, který v bytě dlouhodobě bydlí v přesvědčení, že mu svědčí platný titul bydlení, nedostatky tohoto titulu nezpůsobil.

V projednávané věci bylo z provedených důkazů mimo jiné zjištěno, že žalovaní v bytě nepřetržitě bydlí od roku 1997, že až do pravomocného skončení sporu ve věci sp. zn. 7 C 237/97 Obvodního soudu pro Prahu 4 byli v dobré víře, že jim k bytu svědčí právo nájmu, že do této doby ani samotný žalobce nevěděl o nedostatku právního titulu k užívání bytu u žalovaných, že žalovaní nedostatek právního důvodu užívání bytu nezpůsobili (způsobil je svým nesprávným postupem bývalý národní výbor), že se účastnili výstavby předmětného bytu jak prací tak také finančním příspěvkem, a že v důsledku obsazenosti bytu matkou žalovaného nemají možnost bydlet v domě žalovaného. Jestliže na základě takto zjištěného skutkového stavu odvolací soud – shodně se soudem prvního stupně – vázal vyklizení předmětného bytu žalovanými na zajištění náhradního bytu, lze jeho rozhodnutí ve výroku o bytové náhradě pokládat za správné a neodchylující se od ustálené soudní praxe. Za správný – zejména vzhledem k tomu, že nedostatek právního titulu k užívání bytu způsobil nesprávným postupem bývalý národní výbor – lze, jde-li o otázku zajišťování náhradního bytu pro žalované, pokládat také odkaz odvolacího soudu na ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 102/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Jelikož se žalobci prostřednictvím užitých dovolacích důvodů správnost napadeného rozhodnutí v potvrzujícím výroku o bytové náhradě pro žalované zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) – dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243b odst. 2 věta před středníkem a odst. 6 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Odpovědnost za vady
- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti